

Συνήθεια, αιχμαλωσία, απελπισία: οι χειρότερες μορφές της αμαρτίας (Γέροντας Κλεόπας Ηλίου, Προηγούμενος Ι.Μ. Sihastria Ρουμανίας († 2003))

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153510>]

Γι' αυτό λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «Όποιος όμως αμαρτάνει κατάγεται από το διάβολο, γιατί ο διάβολος συνδέεται με την αμαρτία εξ αρχής»(Α' Ιωάν. 3,8), και άρα δείχνει με την υποταγή του στην αμαρτία ότι είναι του διαβόλου. Για την δικαία κατάσταση της θλίψεως και τιμωρίας ενός τέτοιου ανθρώπου, η Αγία Γραφή, αναφερόμενη σ' αυτή τη φάση λέει: «Όποιος κάνει την αμαρτία είναι δούλος της» (Ιωάν. 8,34).

Η **ενδέκατη βαθμίδα** της αμαρτίας είναι η απελπισία, η οποία είναι και η χειρότερη από όλες, διότι οδηγεί τον άνθρωπο στον παρόντα και αιώνιο θάνατο. Όταν ο διάβολος υποδουλώσει τον άνθρωπο με την αμαρτία μέχρι του βαθμού της συνήθειας, τότε του λέει στο αυτί: «Βλέπεις, ότι συνήθισες πλέον αυτή την αμαρτία, από την οποία δεν μπορείς να λυτρωθείς, διότι θέλοντας και μη την επιτελείς; Οπότε, μη σκέπτεσαι να μετανοήσεις και επιστρέψεις στον Θεό, διότι από εδώ και στο εξής δεν μπορείς να απαλλαγείς απ' αυτήν, την οποία αγάπησες από την παιδική ή νεανική σου ηλικία ή επί τόσα χρόνια». Συνεπώς συμβουλεύει τον άνθρωπο να αμαρτάνει πάντοτε, λέγοντάς του: «Έτσι και αλλιώς μέχρι τώρα όλα τα έχασες, γι' αυτό όσο βρίσκεσαι στη ζωή αυτή, κοίταξε να απολαύσεις την αμαρτία, την οποία συνήθισες και από την οποία, όπως βλέπεις, δεν μπορείς να σωθείς».

Έτσι λοιπόν, με τη ρομφαία της απελπισίας τον αποκόπτει από την ελπίδα της σωτηρίας της ψυχής του. Και εάν είναι ο άνθρωπος μορφωμένος, τον διδάσκει ο πονηρός να αναβάλλει την επιστροφή του στον Θεό και την εγκατάλειψη της αμαρτίας, λέγοντάς του: «Μην αφήνεις την αμαρτία τώρα, διότι έχεις ακόμη καιρό». Αλλά και αυτή η συμβουλή του διαβόλου αποσκοπεί να στερεώσει τον άνθρωπο, όσο γίνεται περισσότερο, στην θανατηφόρο συνήθεια της αμαρτίας, επειδή γνωρίζει ο πονηρός εχθρός μας, ότι αυτοί που δεν εγκαταλείπουν σήμερα την αμαρτία, αργότερα είναι ακόμη δυσκολότερο να την εγκαταλείψουν. Όπως λένε και οι Άγιοι Πατέρες, η αμαρτία μοιάζει με ένα καρφί που το καρφώνει

κάποιος σε ένα σκληρό ξύλο. Εάν το κτύπησε ελαφρά, μπορεί εύκολα να το βγάλει, ενώ εάν το κτύπησε δυνατά, με πολλή δυσκολία θα μπορέσει να το βγάλει. Συνεπώς, κανείς ας μην εξαπατάται διότι, εάν δεν εγκαταλείψει σήμερα την αμαρτία στην οποία αιχμαλωτίζεται, αργότερα δεν θα μπορέσει να την αποβάλει. Όσο παλιώνει η αμαρτία μέσα μας, τόσο δυσκολότερα στο μέλλον μπορούμε να την εκριζώσουμε. Και όσο περισσότερες φορές κάνει ο άνθρωπος την αμαρτία, τόσο και ο διάβολος τον πολεμά με αυτήν για να τον ρίξει στην απελπισία, από την οποία δεν μπορεί πλέον να επιστρέψει στον Θεό.

Εάν δεν προλάβει να εξομολογηθεί στον Πνευματικό, οδηγείται κατ' ευθείαν, χωρίς χρονοτριβή στην δωδέκατη βαθμίδα της αμαρτίας που είναι η αυτοκτονία, ο φοβερότερος σωματικός και πνευματικός θάνατος, όπως του προδότη Ιούδα. Αφού έκανε την προδοσία του Σωτήρα μας ο Ιούδας, αντί να επιστρέψει με βαθειά μετάνοια και να κλάψει με στεναγμούς, όπως ο Απ. Πέτρος, απελπίστηκε τελείως, έριξε τα αργύρια στον ναό και κρεμάσθηκε.

Ας μη ξεχνάμε ότι οι χειρότερες μορφές της αμαρτίας που θέλουν μεγάλη προσοχή είναι τρεις: Η συνήθεια της αμαρτίας, η αιχμαλωσία και η απελπισία, η οποία πλησιάζει τα όρια της τελείας εγκαταλείψεως και από όπου ο άνθρωπος πέφτει στα βάθη της κολάσεως με την αυτοκτονία, πέραν από την οποία δεν υπάρχει σωτηρία. Είθε όλοι μας να λυτρωθούμε από τέτοιες δυσάρεστες καταστάσεις με το έλεος του Πανάγαθου Θεού και Σωτήρα μας Χριστού, με τις πρεσβείες της Μητέρας του Αειπαρθένου Μαρίας και πάντων των Αγίων Του. Αμήν.

(Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλίου, Πνευματικοί Λόγοι, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 121-127)